

Đồ Cục Hệ Liệt – Đồ Cục Mở Đầu

Những người đặc biệt linh thông tin tức đều biết trong giang hồ có một Đồ Cục thần bí, chủ sự là hai vị lão tiên sinh và một vị lão thái thái, hành tung quỷ bí, tiềm lực hùng hậu, hơn nữa có đặc tính hiếu kỳ và mạo hiểm như trẻ con tinh nghịch.

Cho nên bọn họ không những tiếp nhận đủ thức đủ dạng đánh cá trăm kỳ ngàn quái, cũng tiếp nhận đủ thứ kiểu thu chi đánh cá. Loại lớn nhất trong đó đương nhiên vẫn là kim tiền, kim tiền có lúc nhiều đến mức khiến cho người ta khó lòng tưởng tượng được.

Lần này phần đặt bọn họ tiếp nhận là năm chục vạn lượng hoàng kim.

Lần này trò đánh cá của bọn họ là sự thắng bại của một trường quyết đấu, quyết đấu giữa hai đại kiếm khách đương thế, mức độ oanh động của vụ đánh cá này cơ hồ đã có thể so bì với quyết đấu tiền hậu của “Bạch Vân Thành Chủ” Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết năm xưa.

Về quyết đấu lần này, bọn họ đã có một phần tư liệu rất tường tận, phần tư liệu này hiện đang bài trên một trà kỷ có phong thái cung đình ngoại bang, trên mặt bìa chỉ viết vài hàng đơn giản:

Ngày hẹn: *rằm tháng tư, giờ Tí.*

Địa điểm: *Hoàng Hạc Lô.*

Tiền đánh cá: *năm chục vạn hoàng kim.*

Ngạch định: *cá một đối một.*

Người quyết đấu: *Tiết Dịch Anh và Liễu Khinh Hâu.*

Hạng mục quyết đấu: *kiếm.*

oOo

Kiểm của Tiết đại tiên sinh

T

hanh kiếm đó hoàn toàn tuân chiếu theo tiêu chuẩn quy cách chú tạo Can Tương Mạc Tà do Từ phu nhân để lại, kích cỡ thước tấc, chiều rộng của cán kiếm, hình thức của lưỡi kiếm, thậm chí cả da thuộc và đồ đồng trang sức trên vỏ kiếm cũng phô trương truyền thống cổ xưa đậm nồng, trầm ổn phiêu dật, thâm tàng bất lộ, giống như chủ nhân của nó vậy.

Tiết đại tiên sinh tên là Quan Nhân, hiệu là Địch Anh, người cao sáu thước chín tấc, thon gầy thẳng đuột, tuy đã năm mươi tư, hông bụng vẫn không có một chút mỡ thịt dư thừa nào, y phục rất mộc mạc, râu ria và móng tay cắt tỉa rất chỉnh tề, ngoại trừ đôi mắt nhấp nháy sáng ngời ra, chỗ nào khác trên người ông ta đều tận lực che đậy phong thái, cũng như bảo kiếm vẫn còn trong hộp, sấm sét vẫn còn trên trời.

Ở đây là một mái hiên rộng thoáng trong hậu viên của “Vô Hạc Sơn Trang”, hôm nay là mừng tám tháng tư.

Trời ấm của buổi xuân tàn, bên cạnh một quây nhỏ chứa rượu có một bức họa nho nhỏ, nét chữ viết bên trên mềm mại phong tình:

Mạch thượng hoa phát, khả dĩ hoãn hoãn túy hĩ.

Chữ có ý say, người lại chưa say.

Trừ Tiết đại tiên sinh ra, trong nhả thất còn có hai người, một trung niên nhân đầu trọc như loài ung ăn xác người, dựa tay đứng trước song cửa, một lão giả mặc áo vàng nửa đạo nửa tục đang vuốt ve vỏ kiếm bên cạnh quây chứa rượu, thanh âm ưu nhã trầm lắng hỏi Tiết đại tiên sinh:

- Thanh kiếm này đã bao lâu rồi chưa rút ra khỏi vỏ ?

“Mười ba năm”. Mục quang của Tiết đại tiên sinh cũng đang lạc ngoài song cửa, xa xa có một cụm mây trắng vẫn lơ: “Nói chính xác là mười ba năm ba tháng mười một ngày”.

Ngừng một chút, ông ta lại lại chậm chậm nói tiếp:

- Ông cũng nên biết, bình nhật sử kiếm, tôi không dùng tới thanh kiếm này.

“Ta biết”. Lão giả thốt: “Đây là thanh kiếm giết người, một khi rút ra khỏi vỏ, nhất định phải thấy máu, năm xưa trận chiến trên Nhạn Đãng, đờn kiếm tru quần ma, thanh danh vang vọng bốn phương, cho tới bây giờ cũng đã mười ba năm rồi”.

Tiết đại tiên sinh cười buồn bã, thở dài:

- Từ sau trận chiến đó, ta chỉ muốn cả đời không phải động dụng tới thanh kiếm đó nữa.

- Còn lần này ?

- Lần này ta xem chừng không có đất lựa chọn.

- Tại sao ?

“Liễu Khinh Hầu kiêu căng tự đại, coi mạng người như cỏ rác, ta không bạt kiếm, hấn vẫn sẽ giết ta”. Tiết đại tiên sinh cười khổ: “Ta nếu bỏ trốn, nơi đây chỉ sợ sẽ nhuộm hồng máu người khác”.

- Nghe nói hôm mười tám tháng ba hấn đã khởi trình lên đường, nhưng cho đến hôm nay vẫn còn chưa đến đất Ngạc.

“Phải”. Tiết đại tiên sinh cười khổ: “Vị Liễu Hầu Gia đó khó tính phi thường, cả đời không bao giờ cưới ngựa cưới lừa, lúc đi đường đều ngồi trên kiệu lót nhung gấm, hơn nữa trên đường đi đều có người đi trước lo an bài bố trí chỗ dừng chân nghỉ qua đêm.

- Hấn không bao giờ vội vàng gấp gáp ?

- Tuyệt không.

“Xem ra hấn thật là người tuyệt đỉnh thông minh”. Lão giả cũng cười khổ: “Ít ra hấn hiểu thấu được vô luận là giết người hay là bị giết đều bất tất phải gấp vội”.

oOo

Gió xuân lay động Liễu Khinh Hầu

L Liễu Khinh Hầu quả thật không vội chút nào, kiệu đi cực chậm, hấn cũng không vội vàng gì.

Cái hấn có đích thị là thời gian. Hấn biết đối thủ của hấn vô luận dưới bất cứ tình huống nào đều sẽ đợi hấn.

Càng quan trọng hơn là, đối với trận chiến này, hấn có tin chắc, đến đêm rằm tháng tư Tiết Địch Anh nhất định phải chết dưới kiếm của hấn.

Thanh kiếm của hấn vô luận là ai chẳng những một khi gặp hấn đều khó tránh khỏi muốn nhìn kỹ kiếm, mà còn một khi thoáng nhìn thấy, vĩnh viễn khó quên.

Điểm đó cũng giống như con người của hấn vậy.

Thanh kiếm đó quả thật là hoàn toàn bất đồng với những thanh kiếm khác, từ mũi kiếm, cán kiếm, cho đến thân kiếm, từ mức độ dài ngắn nặng nhẹ, mỗi một điểm đều đã phá tất cả mọi quy cách rèn kiếm của tiền nhân.

Kiếm dài bốn thước chín tấc bảy phân, nặng ba mươi ba cân hai lượng ba tiền, lưỡi kiếm làm bằng bạch kim, hộp kiếm làm bằng hoàng kim, trên mặt khảm đầy châu ngọc, giá trị trên mười lăm vạn lượng, hoa lệ huy hoàng, không có thanh kiếm nào so bì bằng, kiếm chưa lấy ra khỏi hộp đã đủ nhiếp hồn đoạt phách.

Điểm quan trọng nhất là, phải là người như thế nào mới có thể thi triển một thanh kiếm nặng như vậy ?

Người đó cổ tay và cánh tay phải mạnh đến cỡ nào ?

Con người của Liễu Kinh Hầu thật ra là người ra sao ?

Mấy năm gần đây, mỗi khi đến tháng ba tháng tư tươi mát, khi hoa lá nở rộ dưới hơi ấm của gió xuân, Liễu Kinh Hầu đều đi tìm một vị kiếm khách thành danh để thử kiếm với hắn.

“Nghiêm hàn khốc nhiệt, nên tĩnh chứ không nên động”. Hắn nói: “Trời trong gió lặn mới là thời tiết tốt để sát nhân”.

Muôn hoa đua nở, kim kiếm ra khỏi hộp, kiếm khách danh tiếng từng tung hoành một thời, máu chảy ra cũng giống hệt như người thường vậy, rất mau chóng cạn kiệt.

Thanh danh của hắn đã bị nhuộm đỏ.

Nhưng người từng gặp qua hắn không nhiều, người thấy hắn bạt kiếm càng ít.

“Bạt kiếm sát nhân, tuy chỉ bất quá là giữa một sát na, nhưng lại là chuyện nghiêm túc phi thường”. Hắn nói: “Đó tuyệt không phải là chuyện để người ta coi chơi”.

Con người hắn đương nhiên cũng không phải là để người ta coi chơi, may là hắn cũng có lúc để người ta nhìn thấy.

Tám tráng hán vai rộng hông thon dần dần chậm bước lại, cổ kiệu lớn đỏ bầm chung quy đã chậm chậm dừng lại, dừng trước cửa lớn của một khách sạn sang trọng, trong ngoài trang hoàng quét sơn mới tinh. Hai mươi bốn thiếu niên tráng kiện xếp thành hai hàng hai bên đường như cánh nhạn nghênh đón, đường xá cũng đã quét sạch trải thảm đỏ đợi chờ.

Tên nô bộc người Ba Tư cao chín thước bằng kiếm, mau mắn đi sát đằng sau kiệu, vận khố dài chấm gót đỏ tươi, giày lụa vàng chói, mồ hôi còn to hơn cả trân châu lăn dài trên bắp thịt cứng cáp như sắt đá, bên tai trái đeo một cái chuông vàng to lớn như miệng chén, không ngừng rung leng keng trong gió xuân.

Người trong kiệu chung quy đã bước ra.

Tiếng chuông trong ngân vui tai, một làn gió thoảng qua, người đó phảng phất cũng bị gió lùa lay động.

- Hấn là Liễu Kinh Hầu sao ?

- Phải.

- Người như hấn lẽ nào có thể thi triển một thanh cự kiếm nặng hơn ba mươi ba cân, tung hoành giang hồ không biết đã đâm chết bao nhiêu cao thủ dưới kiếm sao ?

- Phải.

Hôm nay là mười hai tháng tư, trước khi mặt trời lặn, Liễu Kinh Hầu chung quy đã đến Hán Dương.

oOo

Thần Tài gõ cửa

T

Trong “Đố Cục”, tư liệu có liên quan đến Liễu Kinh Hầu, bộ phận chủ yếu có thể chia thành vài phần.

Hấn là con nhà thế gia, tổ tiên có chiến công, cho nên hấn tiếp nối tước vị, hấn vì vậy mà được vinh, hiệu của hấn là “Kinh Hầu”, không những là chỉ là một tư thái, hơn nữa lại vô ý hữu ý khoe xưng tước vị nối truyền của hấn là “Hầu”.

Thân người hấn chỉ cao có năm thước ba tấc, trọng lượng chỉ cỡ bốn mươi tám cân, diện mạo xinh xắn như con gái, ăn vận cực kỳ kén chọn, mỹ thực mỹ tửu mỹ nữ và hoa phục đều là sở thích của hấn, lại rất ít khi tắm rửa.

Kiểm pháp hấn luyện là “Phích Lịch Lôì Đình Thập Tam Thức” từ “khí”, “thế”, và “lực” kết hợp thành, cương liệt uy mãnh, thiên hạ vô song. Nhưng hấn bình thời lại cả một cái ghế cũng đẩy không đi.

Hấn tự cho mình phong nhã tuyệt tục, chuyện có liên quan đến tiền tài, hấn không bao giờ thèm lo tới, lại thích nhất là hoàng kim.

“Chỉ có hoàng kim mới là vĩnh hằng bất biến”. Hấn nói: “Trên thế gian tuyệt không có bất cứ vật gì chân thật hơn hoàng kim, có thể trông nhờ vào như là hoàng kim”.

Hấn không bao giờ sát sinh, thậm chí cả một con kiến cũng không chịu dẫm đạp.

“Ta chỉ thích sát nhân”. Hấn nói: “Trên thế gian tuyệt không có bất kỳ chuyện gì nghiêm túc hơn, thần thánh hơn sát nhân”.

Tiết đại tiên sinh cũng đọc được tư liệu đó. Vô luận là ai xem qua phần tư liệu đó đều cảm thấy con người đó tính cách không những phức tạp, mà còn tràn ngập mâu thuẫn.

“Con người đó giống như là hai người khác biệt tới mức cực đoan bị bằm giã nhào nặn hỗn hợp lại làm thành”. Lão giả áo vàng vừa thở dài vừa mỉm cười: “Chỉ tiếc làm không mấy tốt”.

- Nghe nói hấn không những yếu ớt lắm bệnh, sợ thấy ánh mặt trời, hai chân cũng một dài một ngắn, cho nên bình sinh rất ít khi đi bộ.

“Nhưng hấn lại có thể huy vũ thanh cự kiếm nặng hơn ba mươi ba cân, giết người trong nháy mắt”. Tiết đại tiên sinh trầm tư: “Nếu không có thần lực trời sinh và khổ luyện gian nan, làm sao có thể làm như vậy được?”

Đó không phải là giả.

Cao thủ quyết chiến, sinh tử trong nháy mắt, tích tắc đó tuyệt không cho phép là giả trá.

“Không cần biết ra sao, sự hạn chế của thể năng trời sinh có những chỗ không thể nào đột phá được”. Lão giả nói một cách tin chắc: “Bằng vào thân thể của hấn đi sử dụng thanh cự kiếm đó, biến hóa chuyển tiếp không tránh khỏi có chỗ cứng nhắc trúc trắc, cũng khó tránh khỏi có kẽ hở và chỗ hổng”.

Lão giả lại mỉm cười:

- “Phá Vân Trích Tinh Cửu Cửu Bát Thập Nhất Kiếm” của ông kín đáo tế nhị, biến hóa vô cùng, một giọt nước cũng không rơi vãi, không có lỗ hổng nào để chui vào, há chẳng phải là khắc tinh của hấn sao.

Trung niên tráng hán đầu trọc như loài ưng, khí thế kinh người bỗng cười cười.

“Đấu trí Khúc Kim Phát, tri kiếm Đổ Hoàng Sam”. Gã cười nói: “Cả Đổ tiên sinh cũng nói như vậy, không trách gì Đồ Cục chịu tiếp nhận số tiền cá năm chục vạn lượng hoàng kim”.

“Năm chục vạn lượng hoàng kim?” Tiết Địch Anh giật mình hỏi: “Ai đặt cá? Cá ai?”

- Thần tài đặt cá, cá eo thon thẳng.

“Eo thon” đương nhiên là Liễu Khinh Hầu. “Thần Tài” là một tập đoàn, một tập đoàn do đám đại địa chủ và chủ tiền trang ở Sơn Tây tổ chức thành, có tài lực, có thế lực, chuyện buôn bán gì cũng làm, tiền kiểu nào cũng nhận.

“Nhưng lần này Thần Tài chỉ sợ đã lầm”. Người đầu trọc như ưng nói: “Đồ Cục chịu nhận số tiền đánh cá đó, đương nhiên là tin chắc chín phần mười sẽ ăn, ngồi chờ thu tiền, không khác gì trong tay trang chủ đã cầm chắc “chí tôn bảo”.

Người đầu trọc chợt quay mình, đôi mắt ưng nhấp nháy như tinh quang, chăm chăm nhìn lão giả áo vàng:

- Đồ tiên sinh, ông đương nhiên đã sớm nhìn rõ trong tay ông cầm con bài nào.

“Ta ?” Đồ tiên sinh điềm đạm cười cười:

- Mấy năm nay trong tay ta không cầm kiếm, cũng không cầm bài, ta là một lão nhân vô dụng rồi.

Người đầu trọc cười lớn:

- Đúng quá đúng, rất đúng rất đúng, một người trong tay nếu đã cầm đầy hoàng kim châu ngọc, còn có hứng thú đi tìm gì khác chứ.

Tiếng cười của gã ngưng bất chợt:

- Đồ tiên sinh, ba vị trang chủ của Đồ Cục thân phận tuy ẩn bí, nhưng ta ít ra đã biết trong số có một vị là ai, bởi vì mấy năm nay lúc Đồ Cục có vụ đánh cá, vị lão tiên sinh không những biết kiếm mà còn biết người đó lại xuất hiện quanh quẩn.

- Vị lão tiên sinh đó là ta ?

- Xem chừng là vậy.

Đồ Hoàng Sam cười, trong ánh mắt cười cợt cũng lấp lóe tinh quang, nhìn người đầu trọc chăm chăm.

“Vậy còn các hạ ?” Lão hỏi: “Các hạ có phải là một trong những Thần Tài không ?”

Người đầu trọc lại cười lớn:

- Ta nếu là Thần Tài, có chém đầu ta, ta cũng không đi đánh cá vào quái vật eo thon mặt trắng đó.

Gã từ từ nói tiếp:

- Chỉ bất quá ta biết trong miếu Thần Tài hiện tại lại đã có người đến.

Có ba người đến, ba người nhìn bộ dạng không giống Thần Tài chút nào.

Ở đây là hậu viên, sau vườn là triền núi, trên triền núi một mảng đỏ tươi, Hoa nở cũng không biết là sơn trà ? Hay là đào hoa ? Hay là đỗ quyên ?

Hoa trong vườn tuy đã gần tàn, hoa trên triền núi lại vẫn như son phấn đêm qua còn vương lại trên má môi thiếu nữ.

Ba người đó từ trên triền núi đi xuống, cánh cửa nhỏ ở tường sau không khóa, Vô Hạc Sơn Trang vốn không phải là nơi cấm vệ sâm nghiêm. Bọn họ đi từ giữa vùng hoa

đỏ trên triền núi bước vào trong khoảnh hoa đỏ của hậu viên, xuyên qua một con đường nhỏ lát đá xanh lác rắc cánh hoa rơi.

Hai người trong số đều đã gần kề trung niên, thân người trung đẳng, y phục trung đẳng, mặt mày trung đẳng, hông eo đều xệ ra hơn mười tấc so với mười năm trước, mặc quần áo xanh cài nút kín tận cổ, áo ngoài màu lam không tay sát vai, nhìn giống hệt từ một khuôn mà ra. Mình tùy tiện ghé vô hàng quán trên đường là đều có thể nhìn thấy một người như vậy đang ngồi sau quầy tính toán đếm tiền.

Bọn họ đỡ một lão nhân đi tới, khó có thể thấy một người già đến mức như vậy trên thế gian.

Thân người lão vốn đáng lẽ rất cao, nhưng hiện tại lại đã khòm khòm co rúc giống như con tôm, đầu tóc bạc trắng đã gần rụng hết, khuôn mặt vàng khè đầy nếp nhăn, trên người vận một đại hồng bào không những còn đỏ tươi hơn cả hoa đỏ trên triền núi, mà còn làm bằng tơ lụa nguyên chất, thủ công cắt may đều kén kỹ hết sức.

Tròng mắt của người đầu trọc như ưng bỗng co thắt lại, nhãn thần của Tiết Địch Anh cũng biến thành có chút khác với bình thường.

Bọn họ đều chưa gặp qua lão nhân đó, lại phảng phất đã gặp qua, thứ cảm giác đó giống như là bất chợt nhìn thấy một hồng hoang dị thú trong truyền thuyết đã tuyệt tích, tuy biết rõ nó không thể làm hại người, lại vẫn cảm nhận được một thứ áp lực khó tả.

Đỗ Hoàng Sam đứng dậy chào đón, thái độ vừa cung cẩn vừa tôn kính, lão ta tuy cũng là một lão nhân luôn luôn được người ta tôn kính, trước mặt vị hồng bào lão nhân kia lại đã biến thành như một học sinh cung cung kính kính thỉnh an thăm hỏi.

Hồng bào lão nhân lại không ngừng ho hen, thở dài lắc đầu:

- Ta không được khỏe, không khỏe chút nào, cả một tiểu cô nương cưỡi trường ta cũng không thấy hứng thú, làm người mà cả một chút ý tứ cũng không có, còn có gì hay ho chứ?

Lão lại lắc đầu thở dài, ho khan:

- Kỳ thật người cũng bắt tất phải hỏi thăm sức khỏe của ta, ta cũng không muốn hỏi thăm sức khỏe của người, ta biết người không muốn gặp ta, ta cũng không muốn gặp người.

Lão chợt hỏi:

- Các người ở đây có ai họ Tiết không?

- Có.

- Người là Tiết Địch Anh?

- Phải.

- Vậy thì hay quá, người ta đến tìm là người.

Hồng bào lão nhân nhìn Tiết Địch Anh từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, sau đó bắt đầu ho sù sụ thở dài:

- Kỳ thật người cũng không hấp dẫn gì, nhưng bọn chúng đều nói kiếm pháp của người rất ghê gớm, cơ hồ đã có thể so sánh với Diệp Cô Thành năm xưa.

Lão thở dài:

- Kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết không tiền tuyệt hậu, không ai có thể bì, có thể so sánh với Diệp Cô Thành rất là không dễ dẫu gì, cho nên bọn chúng nhất định muốn thỉnh ta đến xem xem, ta cũng không khỏi phải đến.

“Bọn chúng ?” Người đầu trọc như ưng chột xen lời, hỏi hai người trung đẳng kia: “Bọn chúng là các người ?”

“Phải”. Một người cười bồi, cười rất hòa hoãn: “Bọn chúng là bọn ta”.

- Các người là Thần Tài ?

Người đầu trọc lại cười lớn, tự mình trả lời câu hỏi của mình:

- Các người đương nhiên là Thần Tài, nếu không phải là Thần Tài, làm sao có thể thỉnh được Đại Hồng Bào ?

Không cần biết là lúc nào chỗ nào, ba chữ “Đại Hồng Bào” vừa nói ra, nhất định sẽ khiến cho người ta giật mình.

“Đại Hồng Bào”, Tiết Địch Anh giật mình hỏi: “Tiêu hồn Tiểu Thanh Y, Đoạt mệnh Đại Hồng Bào ?”

“Hình như là vậy”. Lão nhân nhướng nhướng mắt, lẩm bẩm: “Tiểu Ngôn Thanh Y, Đại Lý Hồng Bào, lang tài nữ mạo, sài lang hổ báo”.

Lão thở dài:

- Chỉ tiếc đó là chuyện của nhiều năm về trước, hiện tại Tiêu hồn Tiểu Ngôn vừa già vừa xấu, ai gặp cũng bỏ chạy, Đoạt mệnh Đại Lý cũng đã biến thành chỉ có thể đoạt mệnh được một người.

- Mạng ai ?

- Mạng của chính ta.

Câu hỏi đó, câu đáp đó, đương nhiên đều do lão tự mình hỏi tự mình đáp, bởi vì lão cảm thấy rất thú vị.

Cho nên lão tự hỏi, tự đáp, tự cười, đợi đến khi lão tự cảm thấy đã hết cười được rồi, mới nói:

- Cho nên lần này ta chỉ bắt quá đến xem thử.

“Xem hoa ? Không hấp dẫn. Xem người ? Càng không hấp dẫn. Xem kiếm ?” Người đầu trọc cũng học tự hỏi tự đáp: “Kiếm cũng xem không được”.

- Ô ?

“Kiếm là để sát nhân, không phải để xem”. Lần này người trả lời là Tiết Địch Anh: “Kiếm cũng không muốn thấy người, chỉ muốn thấy máu người”.

Ông ta bước tới, đối diện với Lý Hồng Bào:

- Lợi kiếm sát nhân một khi rút ra khỏi vỏ, là muốn sát nhân, cả chủ nhân của nó cũng không khống chế được, thứ cảm giác đó nghĩ tiền bối tất có thể lãnh hội được.

Gió khua hoa động, hoa động hoa rơi, giữa trời đất không biết có bao nhiêu hoa rơi ?

Qua một hồi rất lâu, Lý Hồng Bào mới chậm chậm gạt đầu.

“Phải, đúng là như vậy”. Lão nói: “Lợi kiếm thông linh, người thiện dụng kiếm cũng vậy, nhân kiếm hợp nhất, tâm kiếm hợp nhất, lúc vận dụng mới có thể huy sai tự như, phát huy tất cả tiềm lực của người và kiếm”.

- Đúng, đúng là như vậy.

“Cho nên bản thân của kiếm nếu quả có sát khí, trong lòng người cầm kiếm cũng sẽ động sát cơ”. Lý Hồng Bào nói: “Sát cơ vừa thăng khởi, lúc xuất thủ cũng không thể lưu dung một con đường sống nữa”.

“Phải”. Thái độ của Tiết Địch Anh cũng dần dần biến thành càng nghiêm túc, càng kính cẩn: “Sát cơ vừa hiện, song phương đều không thể do dự tìm cách lưu lại dư địa, cho nên cao thủ tương tranh, một búng tay sinh tử, người thiện dụng kiếm chết vì kiếm, chính là chết mà trong lòng được an thỏa”.

“Hay, nói hay”. Lý Hồng Bào thốt: “Ta nếu trẻ lại ba chục tuổi, người nếu không có bận bịu gì, hôm nay có thể đã cùng người đánh một trận, đó mới thật là chuyện khoan khoái bình sinh, chỉ tiếc hiện tại ...

Tâm tình hào hùng lại biến thành thở dài:

- Hiện tại ta chỉ muốn xem thử kiếm ý trong lòng người, không muốn xem sát cơ trên kiếm của người.

- Vậy thì cực tốt.

Gió lùa hoa động, hoa động hoa rơi, không cần biết giữa đất trời hoa rơi có thêm bớt chùng nào, cũng đều là chuyện tầm thường.

Hoa lạc nhân vong, thiên địa vô tình.

Thiên địa vốn vô tình ! Nếu hữu tình, trời đã sớm hoang hư, đất đã sớm già cõi.

Lý Hồng Bào chậm chậm đứng dậy, dùng một bàn tay khô gầy nhúm dựa vào vai một người đứng kề bên lão, bàn tay kia bẻ một nhánh hoa, cũng không biết là đào hoa ? Là sơn trà ? Hay là đỗ quyên ?

Hoa sắp rơi, người đã già, nhưng hoa lọt vào tay lão nhân đó, tất cả đều đột nhiên biến đổi.

oOo

Mùi vị của cái chết

Tả thủ của Lý Hồng Bào đã rời khỏi vai người kia, ngón cái chụm vào với ngón út và ngón áp út, ngón trỏ và ngón giữa kề sát nhau, thành kiếm quyết thức, tả cước dò lên trước nửa bước, gót chân đối mũi bàn chân phải, cành hoa trong tay giờ ngang ngực, chĩa xiên chỉ về phía ngực Tiết Địch Anh.

Trong nháy mắt đó, cành hoa gần héo tàn lại chùng như bị một thứ ma pháp thúc đẩy, bất chợt nảy nở sinh khí.

Lão hồng bào già yếu gần chết, phảng phất cũng trong tích tắc đó bỗng có sinh khí, trong đôi mắt già nua khép hờ lấp lánh hàn quang, thân người khòm khòm dần dần đứng thẳng dậy, khuôn mặt vàng khè dần dần tươi sáng hẳn, huyết dịch khô cằn lại đã bắt đầu lưu động.

Sinh mệnh kỳ diệu như vậy, không có ai có thể giải thích một người sao lại có thể trong tích tắc phát sinh biến hóa thần kỳ như vậy.

Lẽ nào đó là đặc chất độc hữu của kiếm khách ?

Một vị hùng chủ đã thất thế từ lâu bỗng trùng tân nắm lại quyền lực, một cô gái si tình bỗng gặp lại tình nhân đã ly biệt từ lâu, một bà mẹ hiền đứng dựa cửa bỗng nhìn thấy con yêu đi xa trở về.

Đối với người cuộc đời đã hoàn toàn tuyệt vọng, lúc bất chợt có hy vọng, há chẳng phải cũng có bộ dạng như vậy sao ?

Sinh mệnh kỳ diệu làm sao, làm cho người ta cảm động làm sao.

Tiết Địch Anh lại chùng như dần dần teo quắt lại.

Quang thái của Lý Hồng Bào tăng cường thêm một phen, khí thế của họ Tiết lại co

rúc lại một phân.

Một thứ áp lực vô hình khổng lồ như một quả núi đè ép lấy ông ta. “Cạch” một tiếng, miếng đá xanh lót đường dưới chân ông ta đã vỡ vụn, chân ông ta đã dần dần lún chìm xuống đất.

Kỳ quái là thần sắc của ông ta nhìn vẫn rất thản nhiên bình tĩnh, ông ta tuy không phản kích kháng cự, nhưng cũng không thoái lui. Cũng không biết qua bao lâu sau, chợt có một biến hóa kỳ quái phát sinh.

Những đóa hoa tàn trên cành cây vốn đang khôi phục lại chút tàn dư, đột nhiên từng cánh từng cánh rớt rơi, lúc rơi xuống tới đất đã hoàn toàn khô héo, cánh hoa vốn còn còn chút đỏ tươi, không ngờ trong nháy mắt đã biến thành một màu đen chết chóc.

Lý Hồng Bào quát nhẹ một tiếng, cành hoa trong tay bay ra, không ngờ đến giữa không trung đã gãy nát từng tấc từng tấc.

Đến khi đoạn cây khô héo cuối cùng đã rơi xuống, Lý Hồng Bào lại đã trở thành một lão nhân suy nhược còi cọc.

Quang thái sáng lạng trong giây phút vừa qua giống hệt như lưu tinh vậy, âm thầm tắt ngóm, vô ảnh vô tung.

Lý Hồng Bào lại bắt đầu thở dài, ho khan.

“Hay, rất hay”. Lão dùng một thứ nhãn thần kỳ quái nhìn Tiết Địch Anh: “Vật cực tất phản, thịnh cực tất suy. Khi vật đã đạt đến mức tột bực tất sẽ quay đầu trở lại, khi đã đầy đủ sung túc đến mức tột bực tất sẽ suy kém đi xuống. Người dĩ bất biến vi biến, tránh né sự sắc bén lúc cực thịnh, dĩ bất chiến vi chiến, dĩ tĩnh quan biến”.

Lão thở dài:

- Không tưởng được người không ngờ đã ngộ được chân ý của binh pháp từ trong kiếm, đã là đại tướng, không phải là tiểu tốt.

Không những chân ý của binh pháp và kiếm pháp tương đồng, vô luận làm chuyện gì, đến lúc đăng phong, đạo lý cũng như vậy.

Người đầu trọc chợt thở dài.

“Ta không hiểu”. Gã nói: “Ta thật không hiểu hai vị Thần Tài gia muốn làm gì?”

Gã biết người ta đại khái cũng không hiểu gã đang nói gì, cho nên tự giải thích:

- Muốn mời được Đại Hồng Bào tuyệt không phải là chuyện dễ. Các người mời ông ta đến chỉ bất quá là vì muốn thỉnh ông ta đến xem kiếm pháp của Tiết đại tiên sinh ra sao, xem các người lần này đặt tiền có đúng chỗ không, nhưng sau khi xem rồi thì sao chứ? Lẽ nào các người còn có thể rút tiền đặt lại được?

Mặt hai vị Thần Tài vẫn giống hệt như Thần Tài trong tranh họa vậy, béo tròn tròn,

cười híp híp, hoàn toàn không có chút phản ứng gì. Lý Hồng Bào lại nói:

- Ta cũng không hiểu, thật không hiểu.

- Ông cũng có chuyện không hiểu sao ?

“Ta không hiểu là người”. Lý Hồng Bào hỏi Tiết Địch Anh: “Người có biết gã là ai không ?”

- Không biết.

- Gã không phải là bằng hữu của người ?

“Gã không phải”. Tiết Địch Anh đáp: “Gã đi chung với Đỗ tiên sinh, chắc là bằng hữu của Đỗ tiên sinh”.

“Người lầm rồi”. Lý Hồng Bào thốt: “Gã cũng không phải là bằng hữu của Tiểu Đổ. Trên thế giới này có những người rất đặc biệt, bọn họ cơ hồ cái gì cũng có, lại không có bằng hữu, cả một bằng hữu cũng không có”.

Lão nhìn người đầu trọc, những nếp nhăn nơi khóe mắt sâu hoắm, sâu như đao cứa.

“Ta biết người là hạng người nào, cho nên ta mới thấy kỳ quái, người tại sao lại có thể đến đây ?” Hồng bào lão nhân nói: “Ở đâu có người gần chết, kên kên mới bay đến, nhưng ở đây tịnh đâu có người gần chết”.

Người đầu trọc như loài ưng ăn xác người cười, cười lớn.

“Hồng bào lão quỷ, lần này ông đã nhìn lầm rồi”. Gã cười lớn: “Ở đâu có người gần chết, chỉ có kên kên mới biết, chết có một thứ mùi vị đặc biệt, cũng chỉ có kên kên mới ngửi thấy được”.

Người đầu trọc lại nói:

- Hồng bào lão quỷ, chuyện đó người không thể hiểu được đâu, trên thế giới này chuyện người không hiểu đại khái còn không ít.

Tiếng cười của gã chấn động làm rụng một đóa hoa tàn, người gã đã nghênh ngang bước đi giữa những cánh hoa rơi, đi vài bước, bỗng như một con dơi đen sì lướt bay lên.

Không ai cản trở gã, mọi người trong lòng đều đang tự hỏi mình:

--- Chết có mùi vị gì ? Ở đây có người nào sắp phải chết ?

oOo

Loài Ưng Ăn Xác

Bầu trời đã u tối, một cỗ xe ngựa đen tuyền hình dạng rất bảo thủ đang từ từ lăn bánh trên con đường nhỏ hoang lương.

Hồng bào lão nhân khép mắt tựa người vào một góc trong thùng xe, hai vị Thần Tài mặt tròn tròn giống như trong niên họa đang ngồi đối diện nhìn lão.

Chung quy có một người mở miệng nói:

- Người đó đối với lão nhân gia ông hình như rất vô lễ.

“Không phải là rất vô lễ, là vô lễ phi thường”. Hồng bào lão nhân không ngờ lại không tỏ vẻ tức giận, chỉ điềm đạm thốt:

- Người đó vô luận đối với ai đều vô lễ phi thường, trong mắt gã, sự khác biệt giữa một người sống và một người chết tịnh không lớn lắm.

- Gã thật ra là ai ?

Hồng bào lão nhân trầm ngâm, qua một hồi rất lâu mới từ từ đáp:

- Có một người, năm mười một tuổi dùng một con dao mổ trều giết chết năm đại hán, tới mười ba tuổi cạo đầu xuất gia vào Thiếu Lâm, chưa đến hai năm đã vì một nữ nhân mà bị trục xuất, còn bị hòa thượng của Giới Luật Phòng đánh đòn gần nát mình bỏ cho chết trong khe núi. Gã không chết, nghe nói là vì có mười bảy mười tám con sói thay phiên nhau dùng lưỡi liếm vết thương của gã, liếm bảy ngày bảy đêm mới giữ được mạng gã. Gã theo bầy sói sống trong vùng núi hoang hai ba năm, đến năm mười bảy tuổi trà trộn vào một tiêu cục, trước tiên làm nghề rửa chuồng ngựa tắm ngựa, sau đó đi theo các chuyến tiêu làm sai vặt, mười tám tuổi làm tiêu sư, mười chín tuổi đốt cháy sạch tiêu cục đó. Vài năm sau, gã cơ hồ chuyện gì cũng làm qua, tới tuổi hai mươi bốn hai mươi lăm đi theo một thương thuyền vượt biển, đến Phù Tang, ba năm sau quay về, không ngờ đã biến thành đại gia giàu có địch quốc.

Hồng bào lão nhân thở dài:

- Các người nói thử coi, một người như vậy có tài hay không chứ ?

Trong thùng xe không có ai nói gì, qua một hồi rất lâu, xe ngựa dừng lại, ngừng trước một căn nhà gỗ, ánh đèn bên ngoài cửa sổ xe chập chờn, bốn người khiêng một cỗ kiệu đang đợi bên ngoài.

Lão nhân chậm chậm ngồi thẳng dậy, chậm chậm hỏi:

- Các người muốn ta đến Vô Hạc Sơn Trang xem thử, hiện tại ta có phải đã xem

rồi không ?

- Phải.
- Các người chịu đưa cho ta chứ ?
- Nội trong ba ngày nhất định sẽ đưa đến.

“Tốt, rất tốt”. Lão nhân chậm chậm xuống xe, lẩm bẩm: “Kỳ thật ta cũng không hiểu, các người hà tất phải kêu ta đi xem thử. Hiện tại các người đã biết rõ con thỏ toàn thân quái dị kia phải thua, vậy thì làm sao chứ ? Tiền đặt cá đã đưa vào Đồ Cục, các người lẽ nào còn có thể thu hồi lại ?”

Ánh đèn đã đi xa, kiệu đã khiêng đi, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, ta nhìn người, người nhìn ta, nhìn nhau trong bóng tối, lại đã không còn giống như Thần Tài trong niên họa nữa, lại có chút giống như hai người chết, hai người thua chết.

Loài kên kên chuyên ăn xác người chết đâu ?

oOo

Then chốt của Thần Tài

Năm chục vạn lượng hoàng kim quả thật có thể làm cho người đang sống nhân thua đến chết, có lúc thậm chí có thể khiến cho người đang sống khỏe thua đến mức đi treo cổ.

Năm chục vạn lượng hoàng kim, cho dù là Thần Tài cũng không thể thua lớn như vậy, may là Thần Tài rất ít khi thua tiền.

Còn lần này ?

- Hồng bào lão quỷ đó thật là lão quỷ, nhưng lần này cả lão quỷ cũng không tưởng được bọn ta tại sao phải tốn mấy vạn lượng bạc đi mời lão, bạc của bọn ta đâu có lên mốc chứ.

Vị Thần Tài đang nói chuyện đó tuổi tác lớn hơn một chút, đại khái trạc bốn mươi bảy bốn mươi tám, vừa tròn vừa đen, nhìn giống như một củ khoai lang mới đào lên. Lão họ Trương, có người gọi lão là Trương lão ngũ, có người gọi lão là Ngũ lão bản, Ngũ chưởng quỹ, Ngũ đại ca, cũng có người gọi lão là Ngũ đại lang.

Người kia trẻ hơn một chút, còn lùn béo hơn cả lão, nếu nói là củ khoai lang,

thì vị nhân huynh kia không khác gì một củ khoai lang tròn quay. Gã cũng họ Trương, xếp hàng thứ tám.

- Kỳ thật lão quỷ đó cũng nên biết Thần Tài làm chuyện buôn bán luôn luôn có then chốt, nếu không không phải là Thần Tài, mà là hào quỷ.

Hai người cùng cười vang, hai củ khoai lang bất chợt biến thành hai con hồ ly, hai con hồ ly mập tròn béo ngậy.

Nhưng lần này bọn chúng có thể có then chốt gì ?

o0o

Trong căn nhà gỗ không ngờ rất nhiệt náo, vốn là một đồ trường.

Trong sòng chen chúc nghẹt người, đại đa số đều là người không muốn gặp người khác, ít ra cũng không thể để người khác thấy bọn họ thích đánh bạc.

Mặt sau còn có một gian phòng nhỏ, đặt một cái giường làm bằng gỗ đàn mộc, bên trên bài một trà kỷ, trên kỷ không những có trà có rượu, có bánh có kẹo, trái cây khô, trái cây tươi, cá nướng, thịt chiên, Lạp xưởng, bao tử, gà luộc, giò muối, vây cá, đầu heo, bánh bao không nhân, bánh bao nhân thịt quay, đủ thức đủ dạng đồ ăn vặt cái gì cũng có.

Một người đang ngồi trên giường xếp bằng ăn lấy ăn để, không cần biết là cái gì, một khi vừa chui vào miệng y, nháy mắt một cái là biến mất không còn thấy đâu hết. Trên mặt y có một cái miệng cực kỳ to, hình như trời sinh là để ăn.

Kỳ quái là, một người có thể ăn nhiều như vậy lại khơi khơi ốm một cách kỳ lạ, đơn giản ốm đến mức chỉ còn lại da bọc xương.

Trương Ngũ và Trương Bát không dám quấy rầy, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Nhìn thấy người đó, hai con hồ ly lại biến thành hai củ khoai lang.

Đợi một hồi thật lâu, đến lúc người đó ăn xong, bọn chúng mới cung cung kính kính kêu một tiếng:

- Nhị ca.

Vị Nhị ca đó cả liếc cũng không liếc tới bọn chúng, lười biếng ngã người trên giường, uể oải hỏi:

- Hai vị đại lão bản, ta có thể thỉnh giáo hai vị coi lần này năm chục vạn lượng vàng đặt lên mình tiểu quái vật kia thật ra là chủ ý của ai không ?

“Là tôi”. Trương Bát đáp: “Tôi đã từng thấy Liễu Khinh Hầu xuất thủ, hẳn thật rất

ghê gớm, hơn nữa tối thiểu có ba kiếm khách kiếm pháp cùng tề danh với Tiết Dịch Anh đều đã chết dưới tay hắn. Tôi vốn tính vụ cá độ lần này chỉ có thắng chứ không có thua, cho nên mới cùng tam ca, ngũ ca, và lục ca thương lượng, đã đặt rồi”.

“Có bốn vị đại lão bản đồng ý, đương nhiên là có thể đặt”. Nhị ca điềm đậm thốt: “Nhưng người hiện tại có phải vẫn còn nhận định đã đặt đúng?”

Trương Bát ngậm miệng, Trương Ngũ càng không dám mở miệng.

Nhị ca thở dài:

- Trương Bát ơi là Trương Bát, ta thật không hiểu tại sao người họ Trương ? Tại sao không phải họ Vương ?

Y uể oải ngồi dậy:

- Người có biết hiện tại bên ngoài đối với trận chiến này định giá chấp ra sao không ?

- Đại khái là ba ăn một, đổ họ Tiết thắng, hơn nữa không có kèo đặt ngược, không có ai đặt Liễu Kinh Hào.

Lời nói của Trương Bát không ngờ lại rất máy móc, tâm bình khí hòa, những chuyện đó chừng như không quan hệ chút nào tới gã. Nhị ca của gã lại đã nhảy dựng:

- Giỏi, nguyên lai người cũng biết, không tưởng được người không ngờ cũng biết.

- Tôi không những biết, mà còn đặc biệt mời Lý Hồng Bào đi giám định, lão cũng không đổ Liễu Kinh Hào.

“Lão lưu manh đó cho dù không là gì, chuyện đó lại quyết không thể nhìn lầm được”. Nhị ca bỗng lại nhảy dựng hỏi: “Lão lưu manh đó tham lam hết sức, người làm sao thỉnh được lão?”

- Tôi đương nhiên là dâng cho lão một chút lễ.

- Một chút lễ là bao nhiêu ?

“Sáu tiểu a đầu mười bốn tuổi, sáu chục mâm vàng lá, sáu con heo mập nuôi bằng sữa người pha thuốc bổ”. Trương Bát không đợi Nhị ca nổi nóng, lại nói tiếp: “Phần lễ đó dâng cho lão tịnh không uống, bởi vì tôi nhất định phải đợi đến khi lão đi giám định xong mới biết nên đi đường nào”.

Nhị ca không dẫn được cơn tức:

- Đến bây giờ người còn có bao nhiêu đường để đi ?

“Tối thiểu còn có hai đường”. Trương Bát đáp: “Một đường là thắng, đường kia là huề vốn”.

- Đến bây giờ người còn có thể thắng sao ? Còn có thể huề vốn sao ?

“Cho dù không thể thắng, tối thiểu cũng có thể huề vốn”. Trương Bát đáp: “Lý Hồng Bào nếu giám định trận chiến này Tiết bại Liễu Thắng, tôi ngồi đợi thu tiền thắng, nếu lão giám định Tiết thắng Liễu bại, tôi nghĩ cách huề vốn”.

- Người làm sao mà huề vốn ? Lẽ nào người còn có thể thu hồi lại tiền đã đưa vào Đố Cục ?

“Tôi không thể, không ai có thể thu hồi lại tiền đã đưa vào Đố Cục”. Trương Bát đáp: “Nhưng tôi có thể cá chỗ khác, cá Tiết Địch Anh, cũng cá năm chục vạn, cuộc cá kia đã thua, cuộc cá này tất thắng, bởi vậy vốn vẫn giữ được, không chừng còn có thể lời một chút”.

“Đó thật là một chủ ý hay tới chín phần mười”. Nhị ca gật đầu: “Chỉ bất quá còn có một vấn đề nho nhỏ”.

- Vấn đề gì ?

- Chuyện tới hôm nay, còn có ai chịu cá năm chục vạn lượng với người ?

- Luôn luôn có thể tìm được những người đó.

- Những người nào ?

“Những người vừa thích cá, lại vừa sợ thua”. Trương Bát đáp: “Những người đó bỏ tiền ra cá, nhất định phải tự mình dò la mọi chuyện rõ ràng”.

- Thứ người đó chịu cá với người sao ?

- Vốn không chịu, hiện tại chỉ sợ đã chịu.

- Sao vậy ?

“Vì một vị họ Tiết, ngoại hiệu gọi là Tiết Bồ Tát”. Trương Bát đáp: “Hiện tại hẳn đang đánh bài cửu bên ngoài”.

o0o

Tiết Hòa, năm mươi một tuổi, chưa đến mười tuổi đã vào Tiết gia, theo làm thư đồng cho Tiết đại thiếu gia, đại thiếu gia thăng lên ngôi vị đại tiên sinh, thư đồng cũng lên làm tổng quản, bình thời thường niên chỉ khoác áo bố lam, không ăn thịt, không chọc gái, không uống rượu, không hút thuốc, không cờ bạc, không có tính hư tật xấu nào, cho nên người ta đặt cho ngoại hiệu là Bồ Tát.

Hiện tại vị Tiết Bồ Tát đó ăn vận lại giống như một phú hộ, chỉ bất quá đã thua đến mức mồ hôi đầm dề trên trán, hai mắt đỏ ngầu, nhìn bộ dạng chán chường ngao ngán.

Hắn rất mau chóng được dẫn vào, Trương Bát lập tức giới thiệu:

- Vị Tiết tổng quản đây hai năm nay đã là khách quen ở đây, cơ hồ mỗi tối đều ghé, người rộng rãi, đánh bạc cũng thống khoái, nhưng vận khí lại không mấy tốt, thiếu nợ bao nhiêu tôi đã xóa sổ giùm, đương nhiên cũng thỉnh Tiết tổng quản giúp bọn ta chút chuyện.

Tiết Hòa lập tức cười bồi:

- Đó bất quá chỉ là chuyện nhấc tay, chuyện nhỏ thôi.

Rất nhiều người thông minh đều nghĩ trong chuyện nhỏ mới có then chốt lớn. Then chốt trong đại sự, mọi người đều đã nhìn thấy.

oOo

Ai là chim khờ ?

C

huyện Trương Bát muốn Tiết Hòa làm quả thật là một chuyện nhỏ.

Gã giao cho Tiết Hòa một phương thuốc, kêu Tiết Hòa mỗi sáng sớm vào tiệm thuốc “Khánh Hòa Đường” lớn nhất trong thành mua thuốc, phải dáo dát đề phòng, trốn một mình trong phòng cài cửa nấu thuốc, đem thuốc đổ vào bô, lại đổi một chén canh sâm đem dâng cho Tiết đại tiên sinh dùng khi thức dậy, lại đổ bả thuốc xuống rãnh đằng sau nhà bếp, vậy coi như là đại công cáo thành.

Tiết Hòa nói:

- Tôi làm như vậy được hai ngày, quả nhiên không ngoài sở liệu của Trương Bát gia, quả những có mấy tên trộm lén vào lục lọi trong phòng tôi, lại moi móc bả thuốc dưới rãnh, còn đến Khánh Hòa Đường nghe ngóng coi tôi mua thuốc gì.

- Người mua thuốc gì vậy ?

- Cũng bất quá là Ngưu Hoàng, Điền Thất, Xà Đả, những loại thuốc chuyên trị bệnh gan ruột, giá tiền rất đắt.

“Ta hiểu rồi”. Nhị ca hỏi Trương Bát: “Người có phải là muốn những người đó nghĩ gan ruột của Tiết lão đại có bệnh, hơn nữa bệnh không nhẹ ?”

- Phải.

- Tiết Địch Anh thân kinh bách chiến, thời thiếu niên lại phóng túng tử sắc, nội

ngoại giáp công, nếu thương nhập vào can tỳ, bệnh hết đường chữa.

“Không những hết đường chữa mà còn tối kỵ đấu khí sử lực, cao thủ tương tranh, lại là đấu khí lực”. Trương Bát nói: “Chân khí một khi động, nếu chấn động đến can phủ, không cần đối phương xuất thủ là đã chết chắc rồi”.

- Những người đó sau khi nghe ngóng được tin tức, đương nhiên sẽ đi cá Liễu Khinh Hầu thẳng, cứ sợ đặt cá quá trễ, huyền cơ tẩu lậu ra.

“Lúc đó tôi cũng chỉ còn nước tiếp nhận tiền cá của bọn chúng, làm cho bọn chúng nghĩ tôi là một con quỷ chết oan vật vờ”. Trương Bát nói: “Vốn cá của bọn ta nhờ vậy mà giữ lại được, không phải đã đến lúc vui mừng sao?”

Gã cười giống như một con hồ ly:

- Cho nên tôi lại gom góp năm chục vạn lượng, giao cho Đồ Cục, mở một cuộc cá lớn khác, hiện tại rất có thể đã có tin tức.

- Người có biết những người đó là ai không?

“Tả hữu cũng chỉ bất quá là đám tiểu nhân quỷ quái tham tiền nhút nhát, thích cờ bạc mà sợ thua”. Trương Bát cười đáp: “Có thể gạt bọn chúng bỏ tiền ra, ai ai cũng không thể thấy khó chịu tội nghiệp cho bọn chúng”.

Lúc đó Nhị ca đã ăn sạch lạp xưởng, bao tử, bốn cái giò muối.

Nghe chuyện thống khoái, y luôn luôn muốn ăn cho thống khoái.

“Phương pháp của người tuy có chút ti bỉ, vẫn thật là một chủ ý hay”. Y lại cầm con gà luộc lên: “Đối phó với gà luộc, chỉ có ăn nó sạch bách. Đối phó với những người đó, chỉ còn nước để cho bọn chúng thua chết”.

Bên ngoài đột nhiên có người cười lớn:

- Gà luộc ngàn vạn lần không thể ăn sạch được, tối thiểu cũng phải giữ lại một cái đùi gà cho ta, ăn một mình sẽ bị đau bao tử đó.

Trong tiếng cười, một tráng hán mặc áo rộng, chân không mang vớ, mang giày cỏ, đầu trọc như ửng, mắt cũng bén nhọn như ửng từ ngoài cửa bước thẳng vào. Người muốn ngăn cản gã cũng không biết vì sao chỉ cần vừa tiến lên chặn trước mặt, lập tức bay bổng lên, có người đập mình vào tường, có người bay ra khỏi song cửa.

Nhị ca chỉ liếc gã một cái, không ngờ thật đã xé đùi gà quăng qua:

- Chụp lấy.

Đùi gà xé gió bay tới, tiếng gió rít chói tai, giống như một mũi tên bắn ra khỏi một cây cung cứng vậy, con người ốm nhom chỉ còn da bọc xương đó trên tay không ngờ lại có lực khí mấy trăm cân.

Người đầu trọc xem chừng căn bản không biết, cái đùi gà đó không khác gì được

một vị lão thái thái dùng đũa gắp đũa qua cho gã, gã tùy tùy tiện tiện nhận lấy bắt đầu nhai, miệng còn lẩm bẩm:

- Trương Bát, người thật có tài, bình thời nhìn người khờ khạo, ai biết được người là lão hổ giả heo, không trách gì lúc Thần Tài muốn buôn bán, luôn luôn phái người lo liệu.

Nhị ca cười lạnh:

- Chỉ tiếc gã cũng có lúc không phải họ Trương mà là họ Vương.

“Còn người”. Người đầu trọc hỏi: “Người họ gì ?”

- Quan.

“Quan Nhị ?” Người đầu trọc lại hỏi: “Quan Tây Quan Nhị ?”

- Chính là ta.

Người đầu trọc chột cười lớn:

- Không tưởng được Quan Tây Quan Nhị cũng là Thần Tài.

Quan Nhị cũng cười lớn:

- Quan Nhị ta từ lúc thiếu niên đã thành đại đạo, tung hoành thiên hạ, tiền tài của người thiên hạ đều lọt vào trong túi ta, ta không phải là Thần Tài thì ai là Thần Tài ?

Y cũng hỏi người đầu trọc:

- Còn người, người họ gì ?

- Bốc.

“Bốc ?” Quan Nhị động dung: “Bốc Ứng ?”

- Phải.

Quan Nhị đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt bắn tinh quang như đao phong hoạch phá mặt người đầu trọc:

- Người sống ở quan ngoại, sao lại đến đây ?

- Ta muốn đến là đến, đi là đi, đâu cần ai lo.

- Lần này người đến làm gì ?

“Đến đưa tin vui”. Bốc Ứng lại mỉm cười: “Các người đặt năm chục vạn lượng lần thứ hai ở Đồ Cục, đã có người tiếp nhận, hiện tại giá chấp là ba ăn một, Tiết Địch Anh nếu không chết thì coi như các người thắng, cũng đủ để lời một trăm vạn rồi”.

Trương Bát mừng rỡ, không nhịn được hỏi:

- Là ai dám cá như vậy, dám chịu tiếp nhận vụ cá đó ?

- Ta.

oOo

Kim Kiếm Hoàng Lô

Rằm tháng tư, đêm, có trăng, trăng tròn.

Hoàng Hạc Lô đèn đuốc huy hoàng, không những bên bờ chen nghẹt người, trên sông cũng giăng đầy thuyền ghe, đại bộ phận trong số đó đương nhiên đều là người giang hồ. Nhưng cũng có những người bán hàn rong và những “gái làng chơi” trét phấn dày cộm, bôi dầu, cố làm ra vẻ quý phụ.

Trong những người đó, có người đã đánh cá, không cần biết là cá lớn hay nhỏ, một khi có đánh cá, sẽ đặc biệt khẩn trương hưng phấn. Có người đến xem náo nhiệt, lo buôn bán, cũng có người muốn đến xem quyết chiến một thời của hai vị kiếm khách vang danh một thời.

Chỉ tiếc bốn bề Hoàng Hạc Lô cảnh vệ sâm nghiêm, căn bản không cho phép người qua lại lên lầu. Bởi vì Liễu Khinh Hầu đặc biệt dặn rõ, kiếm của hắn không phải để cho người ta xem, kiếm pháp của hắn cũng không phải để cho người ta xem, hắn bạt kiếm xuất thủ là vì để quyết thắng bại, quyết sinh tử.

Đã qua giờ Tý, không ngờ Liễu Khinh Hầu còn chưa đến.

Hắn luôn luôn có thói quen trễ nãi, hắn chưa bao giờ đợi ai, lại luôn luôn thích bắt người ta đợi hắn.

Một con thuyền đồ sộ hoa lệ chung quy đã cặp bến, hương hoa vây bóng thuyền, nhịp đàn lay mảnh trúc.

Liễu Khinh Hầu chung quy đã xuất hiện, mặc áo lụa nhẹ, đeo thắt lưng vàng, sắc mặt trắng nhợt dưới ánh đèn nhìn như người chết. Hắn lại kiêu ngạo vì màu sắc đó, đó là màu sắc đặc hữu của quý tộc.

Một con người cần lao gian khổ bôn ba làm lụng, làm sao có một khuôn mặt trắng nhợt như vậy ?

Trên người hắn hương thơm nồng nặc, rất nhiều tay buôn người Ba Tư không ngừng dâng cho hắn đủ thứ dầu thơm giá trị tôn quý, hắn nghĩ có thể quanh năm không tắm cũng là một đặc quyền của quý tộc.

Lực chú ý của mọi người trên bờ đều đang tập trung lên mình hắn, nhìn lên thanh kim kiếm khổng lồ kia, không ai chú ý đến thân thể yếu nhược như bé gái của hắn.

Trên Hoàng Hạc Lô đèn đuốc sáng choang, Tiết đại tiên sinh, không còn nghi ngờ gì nữa, đã đến trước, đang ngồi đợi hắn. Chờ đợi luôn luôn khó tránh khỏi bực dọc, bực dọc khó tránh khỏi tâm loạn.

Trước lúc quyết đấu, để cho đối phương đợi hẵn nửa canh giờ cũng là một chiến lược của hắn.

Hắn đối với tất cả mọi an bài của mình đều cảm thấy rất thỏa mãn.

Trong đám đông có người nói lớn:

- Cả trận chiến trên Tử Cấm Thành của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành năm xưa đều để cho người ta đi xem, người tại sao lại không chịu để ai xem ?

“Ta không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, Tiết tiên sinh cũng không phải là Diệp Cô Thành”. Liễu Khinh Hài không ngờ đã trả lời: “Kiếm pháp của bọn họ biến ảo đa đoan, trận chiến của bọn họ thiên biến vạn hóa, kỳ diệu khó đoán, trận chiến của bọn ta chỉ bất quá là quyết sinh tử, quyết thắng bại, có lẽ chỉ bất quá là chuyện giữa một sát na”.

- Người có nắm chắc sẽ thủ thắng trong một sát na không ?

Liễu Khinh Hài do dự một chút mới điềm đạm đáp:

- Sinh tử thắng bại vốn không phải là tuyệt đối, có lúc tuy thắng mà bại, có lúc chết mà sống, có những người tuy còn sống, lại không khác gì là người chết.

Hắn chậm chậm nói tiếp:

- Chỉ sợ nơi đây có rất nhiều người như vậy.

Liễu Khinh Hài chung quy đã lên Hoàng Hạc Lô, đối diện Tiết Địch Anh. Đây là lần đầu tiên bọn họ tương kiến, rất có thể cũng là lần cuối cùng.

Hai người ngưng thị nhìn nhau rất lâu mới mở miệng. Trong lần tương kiến đầu tiên mà cũng là lần cuối cùng này, hai vị kiếm khách lừng danh đương đại chỉ nói có một chữ: “Mời”.

Hơi thở sinh tử treo trên đầu cọng tóc, một chiêu trí mệnh đã đến lúc xuất thủ, còn có gì để nói được nữa ?

oOo

Ai là người thắng ?

Dưới Hoàng Hạc Lô, ngàn vạn mái đầu ngẩng nhìn, giữa tích tắc đó, mọi người đối với sinh tử thắng bại của hai người trên lầu đều tựa hồ còn quan tâm hơn cả sinh tử của chính mình.

Trên Hoàng Hạc Lâu, tiếng gió rít vùng vụt, ánh đèn cũng chập chờn sáng tối bất định.

Đột nhiên giữa lúc đó, một trận kinh phong gào thét, một đạo kim quang phá song cửa sổ bay ra, lượn cong như cầu vồng trên trời, bay xa khỏi bờ sông, rơi xuống lòng sông xa xa.

Sóng nước bắn tóe lên, đám đông giật mình.

- Đó là kim kiếm của Liễu Khinh Hầu, nhất định là vậy.

Hiện tại kim kiếm đã bay ra khỏi tay, như hoàng hạc bay đi, Liễu Khinh Hầu trận chiến này lẽ nào đã bại ?

Gợn nước giữa lòng sông rất mau chóng an bình trở lại, ánh đèn trên Hoàng Hạc Lâu cũng dần dần khôi phục lại ánh sáng chói lòa.

Từ bờ sông đến dưới lầu, một màn tĩnh lặng, phảng phất chưa có chuyện gì xảy ra.

Cũng không biết qua bao lâu sau, “kẹt” một tiếng, một cánh cửa sổ mở ra, một bóng người xuất hiện, thân hình yếu nhược, khuôn mặt trắng nhợt, đôi mắt sáng như sao lạnh.

--- Kim kiếm tuy đã hóa thành hoàng hạc bay đi, người vẫn còn ở lại.

Còn Tiết Địch Anh ?

Tiết Địch Anh đã ngã gục, kiếm vẫn còn nằm trong tay, sắc mặt an tường bình tĩnh, y phục trên người cũng không nhàu nát, chỉ bất quá sau ót có một dấu ngón tay đen sì.

Bốc Ưng, Đổ Hoàng Sam nhất trí kết luận:

- Tiết đại tiên sinh đã đi rồi.

Quyết chiến tuy đã kết thúc, người có thể lên lầu cũng chỉ có thừa thớt vài người, câu nói đó đương nhiên là nói với Quan Nhị.

Quan Nhị khô giọng:

- Tiết Địch Anh đã chết, bọn ta đã thua, năm chục vạn lượng hoàng kim đó là của người.

Y nhịn không được phải hỏi:

- Lúc đó sao người dám cá ông ta chết ? Ta vốn nghĩ người thua chắc.

Bốc Ưng không trực tiếp trả lời, chỉ chằm chằm thốt:

- Chết có một thứ mùi vị rất đặc biệt, chỉ có kên kên, loài ưng ăn xác mới ngửi thấy được.

Đổ Hoàng Sam chột nói:

- Cái chết của Tiết Địch Anh chỉ bất quá là mượn kiếm của Liễu Kinh Hầu để “binh giải”.

“Binh giải” là chữ của Đạo gia, cũng là một phương pháp thành Đạo.

“Kỳ thật ông ta đã có căn bệnh bất trị từ lâu”. Đổ Hoàng Sam nói: “Người sử kiếm chết vì kiếm, chính là ‘binh giải’, cầu nhân đắc nhân, cho nên ông ta chết rất bình tĩnh, ta cũng an lòng”.

“Bệnh bất trị ?” Quan Nhị hỏi: “Bệnh ở đâu ?”

- Trong gan.

- Ông ta vốn đã bị bệnh gan không trị được ?

“Phải”. Đổ Hoàng Sam đáp: “Cho nên Tiết Hòa tịnh không có bán đứng ông ta, cho nên Tiết Hòa còn sống”.

Quan Nhị chậm chậm quay người, trừng trừng nhìn Trương Bát. Trương Bát đang miễn cưỡng cười, tuy không dám mở miệng, ý tứ lại rất rõ ràng: “Không cần biết ra sao, cuộc cá này bọn ta đã thắng”.

Tiết Địch Anh chết, Liễu Kinh Hầu thắng, vụ cá này Thần Tài đương nhiên đã thắng, kỳ quái là Bốc Ưng lại khơi khơi còn muốn hỏi Liễu Kinh Hầu:

- Trận chiến này người thắng hay bại ?

- Người nói về mặt nào ?

- Ta nói về Kiếm. Vụ cá độ của Đồ Cục và Thần Tài, hạng mục quyết thắng vốn là Kiếm.

Câu trả lời của Liễu Kinh Hầu làm cho người ta thất sắc.

“Nếu luận Kiếm, đương nhiên ta đã bại, kim kiếm của ta bị chấn động bay ra, lúc bay ra khỏi ta, luận Kiếm ta đã bại”. Hấn nói: “Nếu luận quyết sinh tử, lại là ta thắng”.

Hấn thản nhiên nói:

- Thứ các người cá đích thị là Kiếm, thứ ta cá lại là sinh tử. Tiết Địch Anh dĩ nhân bác kiếm, dĩ kiếm bác thắng. Ông ta dùng người mà tung kiếm, dùng kiếm mà thủ thắng. Ta lại dùng biến hóa chấn động của kiếm dẫn động biến hóa thân pháp của ta, ta kiếm nặng người nhẹ, thân kiếm vừa chấn động, chấn động đến ta, thân người ta biến chiêu vô số, lúc kiếm của ta thoát thủ, tâm thần của đối phương tất có sơ hở, khí lực sau lưng cũng đoái không nổi, lúc đó cũng chính là lúc ta nhất kích trí mệnh.

Kết luận cuối cùng của hấn là:

- Cho nên người ta dĩ nhân bác kiếm, dĩ kiếm chế địch, ta lại là dĩ kiếm bác nhân, dĩ nhân sát nhân. Người ta dùng người để tung kiếm, dùng kiếm để chế địch, ta lại dùng kiếm để tung người, dùng người giết người.

Liễu Kinh Hầu thốt:

- Một khi địch vong ta tồn, sự thắng bại của Kiếm đều không đáng kể, người ở chiến trận, đánh cá vốn là sinh tử.
- Cho nên luận Kiếm, là người bại.
- Phải.

Trăng tròn tỏa sáng trên không, người của Liễu Kinh Hầu đã xuyên qua song cửa, lẳng không lộn một vòng, xoay chuyển biến hóa kỳ tuyệt, quả thật giống hệt như biến hóa của kiếm trong tay một danh gia vậy.

Thanh kiếm người sống động đó tan biến, đàn sáo cũng biến mất theo, đêm càng khuya.

Trên đỉnh Hoàng Hạc Lâu đột nhiên biến thành chỉ còn lại hai người, một Quan Nhị, một Bốc Ưng.

Một người thắng, một người thua.

Hai người cụng chén, trăng đã gần tàn, rượu đã gần cạn.

Quan Nhị say sưa ánh mắt, lẩm bẩm:

- Bốc Ưng, người nhớ lấy, sẽ có một ngày ta sẽ thắng người.

Nhưng Bốc Ưng đã không còn thấy đâu nữa, chỉ nghe xa xăm giữa sương khói mây nước vô biên ẩn ước có tiếng cười cuồng dại truyền đến:

- Một búng tay sinh tử thắng bại, ai là người thắng ? Ta cũng không biết. Giữa đất trời người thắng thật sự đã chết hết từ lâu rồi.

- o O o -